

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 14/06-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. mája 2006 v senáte zloženom z predsedu Juraja Babjaka a zo sudcov Eduarda Báránaya a Ľubomíra Dobríka vo veci sťažnosti J. T., bytom M., zastúpeného advokátkou JUDr. D. M., B., pre namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. V-2 9 C 130/92 takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. V-2 9 C 130/92 p o r u š i l základné právo J. T. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. V-2 9 C 130/92 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietáhov.

3. J. T. priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 250 000 Sk (slovom dvestopäťdesiat'tisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava III je p o v i n n ý uhradiť trovy právneho zastúpenia J. T. vo výške 5 302 Sk (slovom päťtisícristodva slovenských korún) na účet jeho advokátky JUDr. D. M., B., do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažnosti J. T. vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. decembra 2005 doručená sťažnosť J. T., bytom M. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. D. M., B., pre namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. V-2 9 C 130/92.

Sťažovateľ uviedol, že návrhom z 12. mája 1992 sa na okresnom súde domáhal zvýšenia náhrady za stratu na zárobku v dôsledku choroby z povolania po skončení práceneschopnosti. Vo veci dosiaľ nebolo rozhodnuté. Na základe štúdia spisu 11. februára 2004 bolo zistené, že spis v jeho veci, s ktorého rekonštrukciou sa z dôvodu jeho straty začalo v júli 1998, bol nájdený a 2. augusta 1999 bol predložený Mgr. I. P. Úradný záznam o predložení spisu je zároveň posledným záznamom v spise. Vo veci nebol urobený žiadny iný úkon voči účastníkom konania ani iný úkon, ktorý by mohol viesť k vybaveniu veci. Požadované zvýšenie náhrady za stratu na zárobku v dôsledku choroby z povolania po skončení práceneschopnosti mu od podania návrhu nebolo vyplácané, pričom už ku dňu

podania návrhu dlžná suma náhrady predstavovala 22 726,50 Sk. Sťažovateľ zároveň poukázal na povinnosť osoby povinnej uhrádzať náhradu škody (straty na zárobku v dôsledku choroby z povolania) rešpektovať právne predpisy o úprave základu na výpočet tejto náhrady (zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 320/1993 Z. z. o úprave náhrady za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti vzniknutej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania, zákon č. 461//2003 Z. z. o sociálnom poistení). Náhrada za stratu na zárobku má poškodenému zabezpečiť vyrovnanú životnú úroveň porovnateľnú so životnou úrovňou pred úrazom. Tým, že okresný súd vo veci nekoná, pričom počas trvania sporu mu náhrada nebola vôbec ani čiastočne vyplácaná, jeho životná úroveň výrazne poklesla.

V nečinnosti okresného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. V-2 9 C 130/92 vidí sťažovateľ porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd nálezom rozhodol o porušení uvedených práv, prikázal okresnému súdu konať a rozhodnúť a priznal mu primerané finančné zadost'učinenie vo výške 500 000 Sk v dôsledku právnej neistoty pretrvávajúcej po dobu skoro 10 rokov, keď okresný súd nekonal.

Uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 14/06-8 zo 4. januára 2006 bola vec prijatá na ďalšie konanie.

Na základe výzvy ústavného súdu na vyjadrenie k sťažnosti JUDr. I. H. poverená zastupovaním predsedu okresného súdu predložila spis bez vyjadrenia a v liste sp. zn. Spr 3011/2006 z 22. marca 2006 uviedla, že netrvá na ústnom prejednaní veci.

Právna zástupkyňa sťažovateľa v liste z 18. apríla 2006 uviedla, že netrvá na ústnom prejednaní veci, a vyčíslila trovy právneho zastúpenia vo výške 19 600 Sk.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, ale najmä zo súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania v predmetnej veci:

Dňa 12. mája 1992 okresný súd prijal návrh na začatie konania o zvýšenie náhrady za stratu na zárobku v dôsledku choroby z povolania. K návrhu boli pripojené doklady o zárobku, o čiastočnom invalidnom dôchodku, o ukončení pracovného pomeru a ďalšie (č. l. 4 – 7).

Na č. l. 10 spisu sa nachádza splnomocnenie zástupcu Obecného úradu B. (ďalej len „odporca“) z 8. júla 1992.

Dňa 10. júna 1992 sa vo veci konalo pojednávanie za účasti sťažovateľa, ktoré bolo odročené na 24. jún 1992 za účelom predvolania a vypočutia odporcu.

Dňa 24. júna 1992 sa k veci vyjadril odporca (č. l. 12 – 13) a priložil aj doklady.

Dňa 24. júna 1992 sa konalo vo veci pojednávanie, na ktorom sa zúčastnili sťažovateľ a jeho zástupca, ako aj zástupca odporcu. Pojednávanie bolo odročené na 10. júl 1992 za účelom preverenia skončenia pracovného pomeru sťažovateľa.

Dňa 7. júla 1992 bolo okresnému súdu doručené oznámenie Poľnohospodárskeho družstva L.

Dňa 20. septembra 1992 sudca nariadil znalecké dokazovanie znalcom z odboru zdravotníctva, ktorému uložil vypracovať znalecký posudok na zdravotný stav sťažovateľa.

Dňa 9. septembra 1992 sudca zisťoval zdravotný stav znalca.

Dňa 9. novembra 1992 sudca opätovne vyzval znalca na oznámenie, či je ochotný vykonať znalecký posudok. Zásielka bola vrátená s tým, že adresát je v nemocnici.

Dňa 14. decembra 1992 bol znalec urgovaný pod hrozbou pokuty.

Dňa 22. januára 1993 bola zásielka vrátená s tým, že znalec ju neprijal, pretože už dávno sa zriekol činnosti súdneho znalca pre pokročilý vek a zhoršujúci sa zdravotný stav a súd jeho abdikáciu prijal.

Dňa 18. januára 1993 sudca vypracoval uznesenie o nariadení znaleckého dokazovania novou znalkyňou, ktoré doručil účastníkom konania.

Dňa 16. apríla 1993 znalkyňa doc. MUDr. J. B., CSc., vypracovala znalecký posudok a vyúčtovala znalečné (č. l. 29).

Dňa 28. apríla 1993 bol znalecký posudok doručovaný stranám.

Dňa 10. marca 1993 sťažovateľ uhradil 500 Sk na trovy znaleckého dokazovania.

Dňa 22. júna 1993 vytýčil sudca termín pojednávania na 7. júl 1993.

Dňa 7. júla 1993 sa konalo pojednávanie za účasti sťažovateľa a zástupcu odporcu, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom ďalšieho dokazovania. Účastníci boli vyzvaní, aby v lehote 3 dní zaslali súdu doklady ohľadne trvania pracovného pomeru.

Dňa 8. júla 1993 sudca nariadil pojednávanie na 15. september 1993 a zároveň žiadal doklady z Úradu práce B., Obecného úradu B., Daňového úradu M. a živnostenského úradu.

Dňa 10. septembra 1993 okresný súd priznal trovy znaleckého konania znalkyni.

Dňa 18. augusta 1993 Daňový úrad P., Obvodný úrad práce P. a Obvodný úrad P. predložili okresnému súdu správy.

Dňa 30. augusta 1993 Mestský úrad M. predložil okresnému súdu správu.

Dňa 14. septembra 1993 zástupkyňa odporcu žiadala preloženie termínu pojednávania na október 1993.

Dňa 15. septembra 1993 Obecný úrad B. predložil vyjadrenie k veci.

Dňa 15. septembra 1993 sa konalo vo veci pojednávania za účasti sťažovateľa a odporcu, ktoré bolo odročené na 20. október 1993 za účelom výsluchu svedkyne.

Dňa 30. septembra 1993 predložil Obvodný úrad práce P. požadovanú správu.

Dňa 15. októbra 1993 odporca predložil splnomocnenie svojho zástupcu (č. l. 48).

Dňa 20. októbra 1993 sa konalo vo veci pojednávanie za účasti sťažovateľa a zástupcu odporcu, ktoré bolo odročené na 17. november 1993 za účelom výsluchu svedkyne.

Dňa 9. novembra 1993 požiadal zástupca odporcu o odročenie pojednávania.

Dňa 17. novembra 1993 sa konalo pojednávanie za účasti zástupcov sťažovateľa a odporcu, ktoré bolo odročené na neurčito.

Dňa 23. mája 1994 sudca nariadil pojednávanie na 15. jún 1994, na ktorom sa zúčastnil sťažovateľ a zástupca odporcu. Pojednávanie bolo odročené na neurčito za účelom výsluchu svedkyne z odboru pracovné lekárstvo.

Dňa 28. novembra 1994 zástupca odporcu vypovedal plnú moc.

Na č. 1. 58 – 64 sa nachádzajú doklady z bývalého Miestneho národného výboru B. z roku 1991 (keďže ide o rekonštruovaný spis, nie je zrejmé, kedy boli okresnému súdu doručené).

Dňa 13. marca 1995 sudca nariadil pojednávanie na 27. marec 1995, na ktorom sa zúčastnil sťažovateľ, ale za odporcu sa nezúčastnil nikto. Pojednávanie bolo odročené na 15. máj 1995 s tým, že sťažovateľ doplní návrh v lehote 14 dní a tiež bude vykonané dožiadanie na Okresný úrad práce B. Dožiadanie z 30. marca 1995 bolo vypravené z kancelárie 24. apríla 1995.

Dňa 13. apríla 1995 sa z dôvodu práceneschopnosti ospravedlnila zástupkyňa sťažovateľa.

Dňa 2. mája 1995 bolo súdu doručené dožiadanie obvodného úradu práce.

Dňa 15. mája 1995 sa vo veci konalo pojednávanie bez účasti sťažovateľa a odporcu, ktoré bolo odročené na 12. jún 1995.

Dňa 31. mája 1995 sudca nariadil pojednávanie na 12. jún 1995, na ktorom sa zúčastnil sťažovateľ a ktoré bolo odročené na 18. september 1995.

Listom z 13. júna 1995 vypraveným 24. augusta 1995 bol sťažovateľ vyzvaný, aby v lehote 10 dní okresnému súdu predložil špecifikáciu náhrady za stratu na zárobku.

Dňa 13. júla 1995 bola okresnému súdu doručená správa D. o zdravotnom stave sťažovateľa.

Dňa 18. septembra 1995 sa konalo pojednávanie za účasti sťažovateľa a odporcu, ktoré bolo odročené na neurčito, pričom sťažovateľovi bolo uložené, aby v lehote 15 dní špecifikoval svoje nároky, a odporcovi bolo uložené, aby písomne v tejto lehote predložil svoj protinávrh, ktorý predniesol na pojednávaní.

Dňa 25. septembra 1995 sudca nariadil termín pojednávania na 23. október 1995, ktorého sa zúčastnil sťažovateľ a zástupca odporcu. Pojednávanie bolo odročené na 20. november 1995 z dôvodu neúčasti zástupkyne sťažovateľa, ktorý trval na jej účasti.

Dňa 5. októbra 1995 odporca predložil okresnému súdu žiadané vyjadrenie.

Dňa 25. októbra 1995 okresný súd písomne predvolal zástupkyňu sťažovateľa na pojednávanie, ktoré sa malo konať 20. novembra 1995.

Dňa 30. októbra 1995 bolo okresnému súdu predložené nové splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľa a 9. novembra 2005 nahliadla do spisu nová zástupkyňa.

Dňa 17. novembra 1995 zástupkyňa sťažovateľa požiadala o zmenu termínu pojednávania.

Dňa 20. novembra 1995 sa konalo pojednávanie, ktorého sa zúčastnil len zástupca odporcu. Pojednávanie bolo odročené na neurčito s tým, že okresný súd opätovne uložil sťažovateľovi pod hrozbou uloženia pokuty ako aj zastavenia konania, aby špecifikoval svoj návrh.

Dňa 21. decembra 1995 sťažovateľ predložil požadovanú špecifikáciu (č. l. 91 – 94).

Dňa 19. septembra 1996 okresný súd nariadil pojednávanie na 25. október 1996.

Dňa 25. októbra 1996 sa konalo pojednávanie za účasti sťažovateľa a jeho zástupkyne, ktoré bolo odročené na 25. november 1996. Okresný súd predvolával zástupcu obce, ktorý už pred viac ako rokom vypovedal plnú moc a už na dvoch pojednávaniach konal s jeho nástupcom.

Dňa 25. novembra 1996 sa vo veci konalo pojednávanie, ktoré bolo odročené z dôvodu porady vedenia okresného súdu.

Na č. l. 102 sa nachádza záznam z 25. júna 1998 o identifikácii spisu sp. zn. 9 C 130/92. Tieto údaje boli zistené 29. júna 1998 a 31. júla 1998 bola začatá rekonštrukcia spisu.

Podľa záznamu z 2. augusta 1999 bol spis nájdený medzi evidenčnými pomôckami.

Dňa 15. marca 2000, 11. februára 2004 a 6. apríla 2005 nahliadla do spisu zástupkyňa sťažovateľa.

Okresný súd vo veci nekonal od 25. novembra 1996. K spisu je pripojený spis bývalého Okresného súdu Bratislava – vidiek sp. zn. 9 C 240/87.

III.

Predmetom konania pred ústavným súdom je sťažnosť, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. V-2 9 C 130/92.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Účelom práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov, ako to vyplýva z ustálenej judikatúry ústavného súdu, je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdneho orgánu, pričom k naplneniu tohto práva dochádza v zásade až právoplatným súdnym rozhodnutím. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota neodstráni. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby súdy vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (III. ÚS 173/03 a iné). Až právoplatným rozhodnutím sa nastoľuje právna istota.

Ústavný súd pri výklade práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (vychádzajúc z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva) už vyslovil, že v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Otázku existencie zbytočných prietáhov v konaní, a tým aj porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie vecí v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti vecí, správania účastníkov konania a spôsobu, akým v konaní postupoval súd (II. ÚS 813/00, III. ÚS 144/03 a iné).

Predmetom konania pred okresným súdom je žaloba o zvýšenie náhrady za stratu na zárobku v dôsledku choroby z povolania. Aj keď ide o náročnú agendu, ktorá si vyžiadala znalecké dokazovanie, predsa to je štandardná súdna agenda s bohatou judikatúrou.

Pokiaľ ide o druhé hľadisko, a to správanie účastníkov konania, treba uviesť, že sťažovateľ sa vždy na predvolanie dostavil na pojednávanie a spolupôbil pri dokazovaní, aj keď je potrebné zdôrazniť, že špecifikáciu svojich nárokov predložil až po druhej výzve okresného súdu.

Pokiaľ ide o činnosť okresného súdu vo veci, teda tretie hodnotiace kritérium, ktoré ústavný súd zohľadňuje pri skúmaní, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa, ústavný súd zistil, že tento nepostupoval vo veci plynulo, ako to vyžaduje procesný predpis. Vo veci bolo vykonané množstvo neefektívnych pojednávaní, ktoré boli vzápätí odročované bez toho, aby boli na nich zabezpečované dôkazy smerujúce k rozhodnutiu vo veci samej.

V konaní okresného súdu v predmetnej veci boli zistené aj obdobia nečinnosti, a to od 17. novembra 1993 (pojednávanie vo veci) do 23. mája 1994, t. j. v trvaní takmer 6 mesiacov, od 15. júna 1994 (pojednávanie vo veci) do 13. marca 1995 (nariadenie pojednávania), t. j. v trvaní takmer 8 mesiacov, a od 21. decembra 1995 (špecifikácia sťažnosti) do 19. septembra 1996 (nariadenie pojednávania), t. j. v trvaní takmer 8 mesiacov. Od ostatného pojednávania 25. novembra 1996 neboli takmer 10 rokov vo veci vykonávané žiadne úkony okrem rekonštrukcie spisu, ktorý sa stratil po presune z bývalého Okresného súdu Bratislava - vidiek.

Takýto postup okresného súdu je ústavne neakceptovateľný, a preto ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd rozhodol o porušení označených práv sťažovateľa a keďže k porušeniu došlo nečinnosťou okresného súdu, prikázal mu aj vo veci konať a rozhodnúť (bod 2 výroku nálezu).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Ústavný súd zistil porušenie označených práv sťažovateľa a prikázal okresnému súdu vo veci konať a rozhodnúť. Toto deklarovanie porušenia práv a príkaz na pokračovanie v konaní však ústavný súd nepovažoval za dostatočnú a účinnú nápravu, preto priznal sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 250 000 Sk (bod 3 výroku nálezu).

Pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Ústavný súd zvlášť zohľadnil, že predmet konania má pre sťažovateľa existenčný význam, a preto si konanie vyžadovalo od okresného súdu zvýšenú starostlivosť. Okresný súd však svojím postupom spôsobil ústavne neúnosnú dĺžku konania a bol vo veci veľmi dlho nečinný a táto nečinnosť pokračuje aj po prijatí veci na ďalšie konanie.

Ústavný súd vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel (bod 5 výroku nálezu).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal, aby ústavný súd zaviazal okresný súd uhradiť trovy konania jeho právnej zástupkyňi vo výške 19 600 Sk za dva úkony právnej služby, a to prevzatie a prípravu a spísanie sťažnosti spolu s dvoma paušálnymi náhradami pri určení výšky náhrady z hodnoty sporu (z hodnoty požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia 500 000 Sk) podľa § 10 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“).

Ústavný súd postupoval podľa § 36 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľ bol vo veci úspešný, a preto bolo potrebné rozhodnúť o úhrade trov konania okresným súdom.

Pri výške náhrady trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z ustanovení vyhlášky č. 655/2004 Z. z.

Predmet konania pred ústavným súdom – ochrana základných práv a slobôd – nie je oceneniteľný peniazmi (§ 11 ods. 2 citovanej vyhlášky).

Podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka.

Právna zástupkyňa sťažovateľa vykonala úkony právneho zastúpenia v roku 2005. Podľa oznámenia Štatistického úradu Slovenskej republiky za prvý polrok 2004 bola priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky 15 008 Sk, preto ústavný súd priznal náhradu trov za dva úkony právnej pomoci (každý v hodnote 2 501 Sk), ako aj náhradu paušálnych výdavkov (2 x 150 Sk) spolu v sume 5 302 Sk (bod 4 výroku nálezu).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto nálezu.

V zmysle čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, je potrebné pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2006